מצוות מעשר בהמה להפריש בהמה אחת מכל עשר בהמות ולהקריבה על המזבח ובשרה נאכל לבעלים כקרבן שלמים, מעשר בהמה נוהג בין בארץ ישראל ובין בחוץ לארץ, דעת רבי עקיבא שמעשר בהמה בחו"ל קדוש ואסור באכילה לבעלים עד שיפול בו מום אבל לא קרב כקרבן במקדש שכתוב "**והבאתם שמה עולותיכם וזבחיכם ואת מעשרותיכם**" והוקש מעשר בהמה למעשר דגן כשם שאין מביאים מעשר דגן מחו"ל כך אין מביאים מעשר בהמה מחו"ל, דעת ר' ישמעאל שאין מביאים מעשר בהמה מחו"ל לכתחילה אבל אם בא לא"י תמים קרב כקרבן.

מעשר בהמה נוהג בין בזמן בית המקדש ובין לאחר החורבן, אבל בזמן הזה תיקנו חכמים שלא להפריש מעשר בהמה שלא יבואו בו לידי תקלה כשהוא תמים בגיזה ועבודה או לשוחטו. וכן מצינו שחוששים לתקלה ובזמן הזה אין מקדישים ואין מעריכים ואין מחרימים משום שאין להם תקנה, המקדיש בהמה ינעל בפניה דלת שתמות ברעב, פירות כסות וכלים ימתין שירקבו, מעות וכלי מתכות יזרוק לים המלח. בכור בזמן הזה יש לו תקנה על ידי שמטילים בו מום ברחם אימו קודם שנולד אבל במעשר בהמה לא תיקנו להטיל מום בכל העדר קודם הפרשה שלא להמעיט כל כך את סך הבהמות הכשרות להקרבה לכשיבנה בית המקדש.

מעשר בהמה נוהג בבהמות חולין אבל לא בבהמות קדשים ואפילו לשיטת ר' יוסי הגלילי שסובר שבהמות קדשים קלים נחשבות לממון בעלים שכתוב "**יהיה קדש**" למעט בהמת קדשים שהיא כבר קדושה ולא חלה עליה קדושת מעשר בהמה להוסיף בה איסור שאסור לפדותה ולמוכרה לאחר שנופל בה מום למרות שכל בהמה עומדת למעשר מזמן שנולדה.

מעשר בהמה נוהג בבקר ובצאן ואין מתעשרים מזה על זה, אבל כבשים ועזים מתעשרים מזה על זה שכתוב "**וכל מעשר בקר וצאן**" ומשמע שכל הצאן נחשב לסוג אחד.

מעשר בהמה נוהג בין בבהמות שנולדו בשנה זו לאחר ראש חודש אלול ובין בבהמות שנולדו בשנה שעברה, וכל שנה ושנה מתעשרת בנפרד ולא מתעשרים מזה על זה שכתוב "**עשר תעשר את כל תבואת זרעך היצא השדה שנה שנה**" ומהלשון 'עשר תעשר' למדו שבין מעשר דגן ובין מעשר בהמה מתעשרים 'שנה שנה' ולא משנה אחת על חברתה.